

havde ulejligen sig med at give hende Anvisninger i saa Henseende, vidste hun nøjagtig, hvor hver Ting havde sin Plads, og hvor han ventede, ja fordrede at kunne finde den. Med det Instinkt, som Kærligheden skaber endog hos de Enfoldige, havde hun lært sig selv alt, havde udfundet hans Vaner, gættet sig til hans Ønsker, bestandig af sig selv fundet Vej gennem den Labyrint af Luner og uberegnelige Indfald, der fører ind til en saadan ung Mands egenlige, endelige Vilje. Han havde engang for alle ladet hende vide — og han havde ved denne Lejlighed med en skrækindjagende Grimace opløftet sin Finger — at hun maatte betragte det at passe ham som sit Livs Hovedopgave og egenlige Bestemmelse, for hvis samvittighedsfulde Opfyldelse Gud engang vilde kræve hende til Regnskab paa Dommens Dag.

Det var derfor med en oprigtig Følelse af at røgte et højhelligt Kald, at hun færdedes dernede i hans smaa Stuer og syslede med hans Ejendele. Med en særlig Andagt dvælede hun inde i det lille Sovekammer, mens hun puslede med hans Seng, satte Tøflerne bekvemt tilrette saaledes, at Taaspidserne vendte indefter, og lagde Tændstikæsken paa den Side af Lysepladen, der var Sengen nærmest. Naar hun tilsidst tog Hovedpuden mellem sine Hænder for at rette paa Fylden, trykkede hun den et Øjeblik til sit Hjerte, idet hun med et saligt Udtryk lukkede Øjnene.

Oppe i „Salen“ var de Gamle imidlertid bleven mere og mere overstadige. Bolteslager Fuss havde faaet sin Guitar frem og trods Konernes Indsigelser givet sig til at synge den berygtede Skillingsvisen „En bøvet Kælling ved Gammelstrand“. Mændene jublede. Ogsaa den unge Sidenius lo, og inde